

Hej allesammans!

Jag heter Lars Fredrik Borke, bodde på den här tiden i Stureby och började på Katarina real 1948 men skildes från skolan redan 1951. Året därefter var jag ute i förvärvslivet, där det första jobbet var att som cykelbud köra ut gipstunnor för en dentalfirma hemmahörande i Götgatsbacken.

Det fanns ju som ni vet många lärarprofiler på skolan och jag tänkte nämna några vilkas talenter och egenheter fastnat i minnet. Klassföreståndaren 1948 kan vi kalla för "Sten" eller "Sten-Pelle" och det var tydligen en glömsk herre som vid ett tillfälle i Forsgrenska badet klev ut och ställde sig vid bassängkanten helt naken vilket framkallade allmän munterhet och en varning från badvakten som kom springande och med hög röst upprört förkunnade att "detta minsann inte var något nakenbad". Allmän munterhet igen

Senare vill jag minnas att klassföreståndaren hette Harry Alm som var lärare i matematik och ganska bekväm av sig. Matte var mitt sämsta ämne och vid ett tillfälle efter en provräkning undertecknade jag det magra svarsbladet med hänvisning till den svenska psalm som idag har nr 260 och som börjar med orden "Se, jag kan icke räkna dem alla". Magister Alm blev verkligen förgrymmad över detta tilltag och gav mig hemanmärkning med krav på målsmans namnteckning.

Nå Borke, tyckte pappa detta var roligt, undrade H. Alm och den psalmkunnige gossen skakade förtvivlat på huvudet. Man detta var inte sant, pappa hade humor, han skrattade gott och skrev på.

Johan Jepsson hade kortsnaggat järngrått hår och hade varit skånsk mästare i brottning vilket kändes i axlarna när han skakade eleverna i en hel bänkrad eller lyfte någon stackare i håret alldeles vid örat. Jepsson var tysklärare, led tydligen av astma och inledde varje lektion med att vifta bort ev. kritdamm från katederstolen vilket naturligtvis inte var välbetänkt rent medicinskt. Vid ett tillfälle hissade några djärva gossar upp hans portfölj med flaskor från systemet i kartstället och det påhittet fick de närmast sittande betala för. Och den betalningen kändes säkert. Att med jämna mellanrum tappa ett tungt lås i golvet var ett annat sätt att testa lärarens nerver och tålamod.

Karl-Erik "Kusken" Lundberg var som ni vet ryttmästare och ledde gymnastiklektionerna som inte hade många inslag av lek och idrott. Vi klättrade omkring i ribbstolar, balanserade på bommar, klättrade i linor och gjorde armar uppåt sträck. Detta var nästan värre än matematik men man fick i alla fall lära sig disciplin och stå på led med rak hållning.

Förutom "Fimpen" Lindroth, teckningslärare och öl-drickare, Stellan Erlandsson, som höll i geografin och älskade att dela ut blindkartor, kristendomsläraren Keplerus, tydligen inspirerad av tvärvetenskaparen Johannes Kepler, ser jag fortfarande framför mig den namnlöse vaktmästaren som plötsligt kunde dyka upp mitt under en lektion och framföra det som varje gosse fruktade mest - att infinna sig hos rektor på närmaste rast.

Med sång- och musiklearen Livfendal i spetsen tågar vi pojkar förbi röda stugor och hamnar så småningom hos den allmänt omtyckte slöjdläraren Ewe Mattsson. Det är nu den 19 september 1949 och den gode magistern har vid det här laget insett att unge Lars inte är särskilt formbar när det gäller att lövsåga eller hyvla ned en tänkt skärbräda till rätt tjocklek. Just denna dag plockar han fram ett ritblock och gör en skiss med unge Lars ansikte som modell. Den här teckningen kom jag att spara som ett kärt minne under många år.

Rektor, ja. Omkring 1950 var skolans rektor den som stod närmast under Gud fader i hierarkin. Alla var rädda för rektor som hade makt - och utövade makt. Jag har läst om vår rektor Gustaf Sigurd på nätet och förstätt att han var en liberal och hygglig skolledare från Dalarna och inte någon liten Hitler som andra i hans generation. Mig gav han i alla händelser hemanmärkning

med rubriken "slagsmål i korridoren" vilket det egentligen inte var. Man pappa skrev på.

Vid ett tillfälle dristade sig några framåt ynglingar och knacka på hos rektor med förfrågan om en skoldans vore tänkbar. När rektor fick höra att tanken var att flickor skulle inbjudas blev det blankt nej! Det finns väl gränser!

På skolan fanns ett antal elever som man långt senare kunde läsa om i tidningarna. Jag tänker då på min klasskamrat Hans Bagner, på den blivande simmaren Jan Engwall och på musikern Anders Dahl. Den mosaiske trosbekännaren Hans Bagner, blivande advokat, var alla avundsjuk på därför att han som jude var befriad från dom lika tråkiga som obligatoriska morgonbönerna. Tänk om jag vetat att jag drygt 30 år senare skulle läsa teologi, konvertera till katolicismen och dela ut kommunionen till de troende.

Yrkesmässigt valde jag, matematikhataren, journalistlinjen och blev tidningsman och så småningom författare och politiker. Men det är en annan historia.

Låt mig sluta med att erinra om de arbeten som just omkring 1950 satte sin prägel på denna del av söder, nämligen tunnelbanebygget. I vår klass gick en kille som hette Hans Torne och som var duktig på att måla och hans valde sina motiv från denna omgripande epok i stadsdelens historia. Hans konst satt länge på hedersplats så länge Katarina real var skola.

Lars Fredrik Borke.